

Ah, jaz hočem, da kjer bom jaz, boš ti od sedaj naprej z menoj in da naše kosti počivajo druge ob drugih v isti grobnici.

(Molčanje.)

Tudi to ne? Ampak jaz pravim ja, in jaz sem tisti, ki je močnejši.

Jaz te poznam bolj kakor ti sama sebe, in to zadnje dejanje te je končno odkrilo.

Ljubezen je močnejša vez kakor kri. In kdo bi te bolj poznal, ljuba Sygne, kakor ta tvoj mož, kateremu se je odkrila skrivnost tvojega deviškega telesa?

(Molčanje.)

Tvoja žrtev vsaj ni bila zastoj: Kralj se povrača v Francijo.

(Molčanje.)

Kralj je nanovo tukaj in jaz sem njegov ministrski predsednik.

(Molčanje.)

Coûfontaine je nanovo rojen v našem ljubem otroku. Ali ga nočeš videti in poljubiti?

(Znak, da ne.)

Kaj? Ti nočeš videti našega otroka.

(Molčanje.)

To je huda stvar.

(Molčanje.)

Sygne, nima zmisla, da bi ti ti skrival. Jaz se bojim, da je tudi zate smrtna ura blizu.

Župnik Badilon ni daleč. Ali naj ga pokličem?

(Molčanje.)

Sygne, ali sem prav razumel? Kaj je to, ti nič ne rečeš?

(Molčanje.)

Dobro se držiš, Sygne. Ampak ti mi ne moreš skriti solze, ki ti tečejo iz oči.

(Molčanje. Ona joka.)

Ali misliš, da te ne razumem?

(Molčanje.)

Ti mi nočeš odpustiti. Ti nočeš, da ti ta duhovnik podeli odpuščanje.

Ti mi daš rada svoje življenje, smrt je bila pre-dobra stvar, da bi mi jo pustila.

Ampak ne odpustiti mi. In vendar je to nujen pogoj za tvoje zveličanje!

(Molčanje.)

(Turelure počasi, kakor da bi bral z njenih ustnic.)

»Jaz ne morem več«, praviš?

(Molčanje.)

Turelure (vkljub temu): Vse je izčrpano — do dna. — Vse je iztisnjeno — do zadnje kaplje. Ne, to ni to.

Dolžnost ostane.

Naj te zarotim pri tvojem zveličanju.

V resnici, ti si pohujšanje za mene, ki nič bolj ne verjamem v te stvari kakor tvoj brat.

(Molčanje. Znak, da ne.)

Tako veliko je sovrašтво, ki ga imaš zoper mene!

Kaj je bil torej naš zakon?

Zakon je zakrament. Duhovnik ne naredi zakona, ampak privoljenje.

In kakor kruh Evharistije, je ja snov tega ne-prestanega obhajila.

Kako zelo mora biti popoln ta ja, ki napravi iz dveh duš

Eno samo v enem samem mesu?

Velik zakrament, pravi apostol.

(Molčanje.)

Sygne, kaj si naj mislim o tem ja, ki si mi ga dala?

(Molčanje.)

Ali so bili tvoji nameni resnični? Polom.

Šlo je za to, da bo papež rešen? Ne.

Nobena dobra stvar ne opravičuje slabega dejanja. Nobena.

(Molčanje.)

Sygne, ali me slišiš? ja, jaz vidim, da me še slišiš. Ah, ponosna ženska, ti se ne upogneš!

(Molčanje.)

Ti nisi zmogla svoje žrtve do konca in ti se umikaš v zadnjem trenutku.

Pogubljenje, Sygne! cela večnost brez Boga, ki te je napravil,

In ki je tudi mene napravil, po svoji podobi; ja, čeprav odklanjaš, da bi mi odpustila!

Po tem Bogu, ki te kliče v tem zadnjem trenutku in te poziva, tebe, ki si zadnja svojega rodu.

Coûfontaine! Coûfontaine! Ali me slišiš?

In kaj! ti odklanjaš, ti si nezvesta!

Vstani, tudi če bi bila mrtva! Tvoj gospod te kliče! Torej ti se ne oglasiš?

Vstani, Sygne, vstani, vojak božji! in daj Bogu svojo rokavico.

Kakor Roland na bojišču, ko je dal svojo pest Nadangelu Mihaelu,

Vstani in zavpij: ADSUM! Sygne! Sygne!

(Ogromen in izzivajoč nad njo.)

COUFONTAINE, ADSUM! COUFONTAINE, ADSUM!

(Ona se obupno napne, kakor da hoče vstati, in omahne)

TURELURE (bolj tiho in kakor da je prestrašen) COUFONTAINE, ADSUM.

(Molčanje.)

(Vzamē baklo in gre z lučjo mimo oči, ki ostanejo mirne in uprte.)

Zastor pade

Prevedel Božo Vodušek

Miha Maleš, Monotipija